

MAGYARSZOCIALIZMUS 4. FÜZET

A
magyarszocialista
állam sportja

IRTA:

Déván István

NEMZETI
FRONT

FELELŐS KIADÓ: DÉVÁN ISTVÁN, BPEST, II. FIÁTH JÁNOS-U. 16.

1938. MÁJUS.

Előszó

Büszke öntudattal tölthet el minden magyart az a történelmi tény, hogy a magyar nép ősei erkölcsükben tiszták, jellemükben nyíltak, őszinték, egyenesek és bátrak, életmódjukban egyszerűek, testben erősek, egészségesek és edzettek voltak.

Már Bölcs Leó császár megállapítja a honfoglaló magyarokról, hogy munkát cs fáradtságot türelemmel elviselik, bírják az égető meleget és a fagyos hideget és a nélkülözéseket. Nem hagynak fel a harccal, mint más nép, ha az első csatában meggyerték őket, hanem míg csak tökéletesen le nem verettek, sokféle módon igyekeznek az ellenfélre csapást mérni.

Szívósok és edzettek voltak tehát őseink, akik azonban nemcsak nemzedékről nemzedékre örökölték e tulajdonságaikat, hanem azokat állandó nehéz lovas és nyilazó gyakorlatokkal, hadijátékokkal, férfias mérkőzésekkel igyekeztek fenntartani és továbbfejleszteni.

A magyarság történelmének legfényesebb korszakai is arra az időre esnek, amikor keménykezü nemzetvezérek edzették, gyakorlatoztatták, szorosan összefogták a férfiak színe-javát. A honfoglaló harcosoktól Mátyás király fekete-seregéig minden siker titka ez volt. Hanyatlás pedig mindig akkor mutatkozott, amikor a jellem kialakításának ez a egyszerű módja hiányzott.

A mai modern időknek s a legkorszerűbb magyar mozgalomnak, a magyarszociálizmusnak is a jellemnevelés a legfontosabb problémája. Programmunk is ezzel kezdődik: Új magyar embertípust kialakítani, ez az egész mozgalom célja.

Az új magyar embertípus kialakításának a modern időkben pedig egyik legfontosabb eszköze a sport. A helyesen és jól értelmezett sport, amely testben és lélekben edz, erősít, kemény, bátor, jellemes férfiakat neveli a hazának.

Erre és ilyen sportra van szükség, ami csak a jelenlegi sport gyökeres és erélyes megtisztítása és átszervezése után teremthető meg. Ezt a magyarszociálizmus rövid idő alatt el is fogja végezni, hogy edzett, erős, kemény, bátor, jellemes férfiakat nevelhessen az új Magyar Birodalom felépítésére.

H a r c !

Dr. SALLÓ JÁNOS.

Bevezetés

Nagy-időket élünk. Az emberekben felébredt a nemzeti öntudat, a nacionalizmus. Egy szebb jövő képe kacsint felénk a távolból. Gúzsba vert népek lerázták a zsidó liberalizmus és szabadkőművesség béklyóit és nemzeti alapon megszervezték szociális intézményeken alapuló új országaikat. Így lett ismét világhatalom a fasiszta Itália, a nemzeti szocialista Németország és most bontogatja szárnyait, a még ádáz harcok színhelye, a falangista Spanyolország. A magyarokban is felébredt újra, az 1919 után mesterségesen elfojtott, nacionalista gondolat, amit most már senki és semmi elfojtani és kitörölni a magyar szívekből nem tud. Ma már felvilágosult, tanult, eszes és ami fő, ízig-vérig hazájukat szerető, puritán emberek állanak a nemzeti gondolat élén, akiknek egyetlen óhaja, hogy jobb sorsra érdemes hazájukat ki szabadítsák az idegen faj járma alól és újra nagygyá, gazdává és boldoggá tegyék Magyarországot.

Sok szó esik ma mindenről. A szélsőségesnek nevezett jobboldali sajtótermékek és röpiratok kertelés nélkül tárják eléink a valót. Vastag fóliánsokat köthetnénk már össze azokból a cikkekből, amelyek a gazdasági élet átszervezésével, a hitelkérdéssel, a zsidókkal, a földbirtokreformmal és egyebekkel foglalkoznak. Egyről azonban még nem esett szó, pedig ez az „egy” talán a legfontosabb szerepet fogja játszani az Új-Magyarország felépítésénél. *Ez a testedzés, a sport, összekötve a testnevelés problémáival* A politikusok a legritkább esetben sportemberek. A politikai élet nem igen egyeztethető össze a sportélettel. A politikus, ha felszínen akar maradni éjjelét nappallá téve, kell dolgozzék. Ez a munka egészen más, mint a sportember munkája. *Hogy Magyarországnak még ma sincs Nemzeti Stadionja, még ma sincs fedett sportcsarnok ja, ennek magyarázatát nagyrészt abban látom, hogy azok a tényezők, akiktől ez függ, vajmi keveset foglalkoztak életükben a sporttal és mégkevésbé a testnevelési problémákkal* Sajnos Magyarország az az ország, ahol talán legkevésbé érvényesül az a híres angol közmondás, hogy „Right man on the right place!”, ami magyarul azt jelenti, hogy „Mindenkint oda. illetve arra a helyre, ahová ő való, vagyis amihez ért!” így esik meg, hogy az Országos Testnevelési Tanács elnöke ügyvéd-képviselő, tagjai pedig nagyrészt idősebb urak, tábornokok, szövetségi sportvezérek, akik azonban nem azért sportvezérek, mintha értenének is a sporthoz, vagy a testnevelési problémákhoz, hanem azért, mert társadalmi állásuk-

nál, pártpolitikai helyzetüknél és az abból származó tekintélyüknél fogya mennél hathatósabban tudják pártfogolni azt az intézményt, mely őket megtisztelte.

A Nemzeti Front magyar szocialista mozgalom a maga teljességében felismerte a sport óriási jelentőségét és e felismerés következménye, hogy ez a kis füzet napvilágot lát. Nekem jutott az a megtisztelő szerep, hogy kidolgozzam egy nemzeti alapokon álló „Magyarszocialista Állam” sportját.

A sport a nemzet legjobb propagandája kifelé, emellett erős, munkabíró nemzedéket nevel befelé. A sportban meg-edzett emberek ellenállóbbak minden bajjal szemben, jobban bírják a munkát, a nélkülözést és így a harcban is jobban megállják helyüket. A sportember a legjobb katona. Ezt bebizonyította a nagy világháború. Bebizonyította Anglia, ahol nem volt általános hadkötelezettség, mégis a legkitűnőbb emberanyagot állították csatasorba. Miért? *Mert minden angol sportember volt.* A sportember a háborút is sportnak vette. Idegei jobban bírták a nagy megpróbáltatásokat, szervezete könnyebben állt ellent az időjárás viszontagságainak, ellenállóbb volt a betegséggel szemben, egyszóval teljes mértékben megfelelt. Ha tehát azt akarjuk, hogy testileg egészséges, tettekreész, erős nemzedéket hozunk létre, akkor minden erőnkkel támogatnunk kell a sportot,

A magyar faj sportra termett. Ezt megmutatták a berlini Olimpiai játékok is, ahol a maroknyi magyar nép 11 győzelmével megelőzve 40—50 milliós nemzeteket a harmadik helyre küzdötte fel magát. A magyar sportember ma is világszerte megbecsülésnek örvend. Magyar edzőktől hangos a kontinens, akik sajnós ahelyett, hogy idehaza nevelnék, oktatnák az ifjúságot, kénytelenek idegenben megkeresni kegyerüket.

A magyarszocialista államban mindenkinek sportolnia kell. A testi kultúra éppen olyan fontos, mint az evés, vagy mint a test tisztántartása. Sportolni kell éppen úgy a diáknak, a tanoncnak, mint a munkásnak, hivatalnoknak, a falu népének és a hadsereg minden tagjának. A magyarszocialista Magyarországnak Európában az első helyet kell elfoglalnia a sportban is. Állandó fölényt kell biztosítani az atlétikában, a labdarúgásban, az úszásban, az evezésben, a birkózásban, a boxolásban, a vívásban, az összes katonai sportokban (cél-lövés, lovassportok, öttusa, stb.). Európai magaslatra kell emelni az elhanyagolt sportokat, mint a kerékpársportot, a teniszt és másokat.

A sportember megbecsülése

A magyarszocialista állam leszögezi, hogy úgy az egyéni, mint a tömegsportra szükség van. Azokat a sportembereket, akik Magyarországot a külföld nagy versenyein képviselik és a magyar színeket diadalra viszik, teljes megbecsülésben részesíti. Sokan nem is tudják, mily önmegtartóztatás, fegyelem és mennyi munka szükséges ahhoz, hogy valaki az átlagon felülemelkedve nagy eredményeket érhessen el. Minden sportembert, kivált pedig azokat, akik sportjuk üzésével igen sokszor életüket is kockára teszik, minden magyarnak meg kell becsülni. E megbecsülés alatt nem a primadonna rendszer megteremtésére célok, csupán arra akarok rámutatni, hogy mindazokat, akik sportolásuk révén néhány évig hivatalukban, elfoglaltságukban több szabadságot kénytelenek élvezni, ne nézzük rossz szemmel, ne irigykedjünk rájuk. Az a kiváló sportember az alatt az idő alatt, míg esetleg egy edzőtáborban készül a nagy küzdelemre, amíg dicsőséget szerez a magyar hazának, ugyanolyan kemény munkát végez és ennen úgy alanya az államközösségnek, mint az a hivatalnok, aki az íróasztalnál ül, vagy az a vasmunkás, aki reszelővel, kalapáccsal szolgálja hazáját. *A magyarszocialista államban a sport elsőrendű tényező és így a sport zászlókordozóitól semmit sem szabad sajnálnunk.*

A magyarszocialista állam átalakult szellemében a sportember sohasem lesz hátrányban többi társaival szemben. Edzésre és külföldi utakra megadandó szabadságok kérdése nem szabad, hogy vita tárgyát képezze. Az a magyarszocialista főnök, gyáros vagy munkavezető tudatában kell legyen, hogy alantasa éppen olyan kultúrmunkát végez, mint az a diplomata, orvos vagy más kiváló tudású férfiú, aki az országot valamely kongresszuson, vagy hasonló, a nemzet érdekeit szolgáló, összejövetelen képviseli.

Annak a rendszernek, amikor fizetésemeléskor azt halljuk, hogy X Y sokat lógott, mert talán éppen az európai vízipóló bajnokságot szerezte meg hazájának és dicsőséget hozott a magyar névnek, meg kell szünni. Ilyenkor mindig az jut eszembe, amikor a 4—5 évet harcban és fogságban eltöltött magyar hazakerül és azt látja, hogy hivatalában a felmentettek már mindannyian magas pozícióban ülnek lényegesen magasabb fizetéssel, és neki minden erejével azon kell dolgoznia, hogy háborús és a fogságban eltöltött éveit a nyugdíjába beszámítsák.

A magyarszocialista állam megszünteti a sport terén ma fennálló e ferde helyzetet. Így feltétlenül meg kell szüntesse

a vállalatok, gyárak, minisztériumok, bankok, stb. külön sportegyesületeit, sxnelyek határozottan szétforgácsolódásról és surlódásokra vezetnek. Ennek a következménye az az erkölcsstelen állapot, hogy embereket csupán azért alkalmaznak, mert pillanatnyilag kitűnő sportemberek, de néhány év múlva, ha sportjukban visszaestek, éppen úgy eldobják, mint a kihasznált szivacsot. A sportembereket meg kell hagyni a sportegyesületekben. A vállalat, a bank, a hivatal, bár sok esetben több anyagival rendelkezik, mint egy sportegylet, sohasem nyújthat oly szakszerű oktatást sporttal foglalkozó alkalmazottainak, mint egy sportegylet. A magyarszociálista államban mindenki maradjon a kaptafánál. A Szürketaxi azon törje a fejét, hogy mennél jobban megoldja a város autóforgalmát, lássa el négykerékfékkel és indexsel a kocsi-jait és fizesse jól a sofförjeit; a Beszkárt járasson több villamost, a Phöbus azon legyen, hogy jobb villanykörtét hozzon forgalomba és így tovább, de hagyja meg a kiválóan sportoló egyedet foglalkozásukban és rendes sportegyleteikben, ahol kiváló edzők, elsőrangú pálya, stb. áll rendelkezésükre. A vállalatoknak, gyáraknak és különböző intézményeknek bőven lesz alkalma támogatni a sportot. (Lásd: Munkássport.) Nézetem szerint minden tagozódás és szétforgácsolás csak az általános sport rovására történhet. A magyarszociálista államban a kiváló sportember soha sem szenvedhet hátrányt hivaltársai, munkástársaival szemben. A kiváló sportember legfeljebb néhány évig versenyez és az a néhány hét, amit hivatásán kívül tölt el, sem nem szoroz, sem nem oszt egy nagy vállalat, gyár, vagy hivatal munkájában. A magyarszociálista államban nem történhet meg, hogy olyan kiváló sportember, mint például Schlosser Imre, akiért tízezrek rajongtak hosszú éveken keresztül, oly helyzetbe kerüljön, hogy a napi kenyérért való küzdelemben oly cselekedetre szánja el magát, mely a társadalomból való kiközösítéssel jár. A magyarszociálista állam megbecsüli a kiváló sportembert és megbecsülte a közszel is.

Tömegsport - egyénisport

Mint a bevezetésben már említettem, a sport a nemzeti propaganda egyik legkitűnőbb eszköze, egyben fokmérője a nemzet erejének, kitartásának, fegyelmzettségének és kultúrájának. Nemzetközi propagandát csak fejlett egyéni sporttal tudunk elérni, ahhoz pedig elsősorban *tömegsportra* van szükség. Csak egészséges tömegsport tud kiváló egyéneket kitermelni, akikből világklasszisok kerülnek ki. Mennél fejlettebb az ország tömegsportja, mennél több ember sportol

rendszeresen, annál több lesz azok száma, akik ebből a tömegből kiemelkedve, kimagasló eredményeket érnek el.

Kérdem, van-e Magyarországon ma tömegsport? Nincs, hacsak tömegsportnak nem nevezzük azt, amikor 30—40 ezer ember szorong a tribünökön, ordít, üvölt, tombol és hisztériás Jeleneteket rendez, odalenn a gyepen pedig 22 futballista rúgja a labdát és ráadásul a zsidó futballvezérek vágják zsebre a rebachot.

Egészségesen irányított, szakszerűen vezetett és megszervezett tömegsport mellett milliós tömegeket lehet és keli megmozgatni. Mi kell a tömegsporthoz? Szakszerűen képzett oktatók, kitűnően megépített és berendezett pályák, uszodák, játszóterek és sporteszközök. Sainos mindezt ma még igen sok helyen nélkülözzük, ahol pedig készen állanak, olt nincs, aki használja őket. Ahol van oktató, ott nincs anyag, ahol anyag van, ott nincs oktató. Sokhelyütt volna anyag, de nincs sporteszköz, mert pénz a testi kultúra fejlesztésére bizony édes kevés van ebben a „szegénynek” mondott országban. Pedig ahhoz, hogy egészséges tömegsport kifejlődhessen, bizony sok pénz és sok munka szükséges.

A tömegsport szempontjából a vidék van legelhanyagoltabb állapotban. A magyarszocialista államban minden városban és nagyobb járási székhelyen sportuszodának, atlétikai pályának és füvesített játszótérnek kell lennie. Ha mindez megyán, nem szabad hiányozni a megfelelő szakoktatóknak. Hozzávetőleges becslés szerint 4—5 esztendőre van szükség, amíg a fenti követelményeknek eleget tehetünk. Jó szakoktatókat nem lehet egy éves „gyorstalpaló” módszerrel újukra engedni, ahhoz legalább 3—4 komoly munkában eltöltött esztendőre van szükség.

A tömegsportba éppen úgy bele kell vonni a munkás-ságot és a katonaságot, miként az ifjúságot. A sportoktatást és a rendszeres testedzést törvényileg kell szabályozni. — *A magyarszocialista állam éptestű embereket akar, nem pedig kórháztölteléket. Mi nem akarunk kórházakat építeni, hanem igenis meg akarjuk szüntetni azokat az okokat, amelyek a kórházak felépítését szükségessé teszik.* Ha az emberek üres óráikat nem korcsmákban, hanem a sporttelepeken, friss szabadlevegőn és az uszodákban, az élethosszabbító napsugárban töltik el, akkor nem is lesz szükség újabb kórházakra. Ha az ifjúságot ráneveljük a sportolásra, akkor megszűnik az a rettenetes állapot, hogy száz katonaköteles férfiúból legfeljebb harminc alkalmas. Az egészségesen üzött sport testet, lelket nemesít, üdítőleg hat kedélyünkre, jó hatással van a jellemre, fegyelmez és kötelességtudóvá tesz.

A magyarszocialista államban nemcsak a fiataloknak, hanem az idősebb korosztályoknak is sportolniuk kell. A tömeg ambícióját emelendő feltétlenül át kell vegyük a németeknél és az osztrákoknál oly kitűnően bevált sportjelvény-rendszert. (Sportabzeichen.) Van arany, ezüst és bronz sportjelvény. A jelvények elnyerése több sportágban való sikeres eredmény elérésétől függ. Az elérendő eredményeket előre meghatározzák. Az elért eredmények annál értékesebbek, mennél magasabb korban érik el. Így a 20 éves korban kiérdemelt bronz jelvény, a 30 éves korban már ezüst jelvénné lép elő, míg ha ugyanazt a teljesítményt 40 éves korunkban is elérjük, úgy már arany jelvény jár érte. A sportjelvények a baloldalon a szív alatt viselendők és nagy megbecsülésnek örvendenek.

A sportolás előfeltételei

A sportolás előfeltétele a jó táplálkozás. Éhesen, üres gyomorral sportolni lehetetlen. Hogy Magyarországon egészséges tömegsport fejlődhessen ki, fel kell emelni az életszínvonalat. Rendes megélhetést kell biztosítani a nemzet minden tagjának. Hitvallásunk: A magyarszocializmus a munka megbecsülését és a dolgozók becsületos kenyerét biztosítja; jogai csak a dolgozóknak vannak, viszont munkát minden dolgozni akaró magyar számára biztosít. Meg kell szüntetni a mamutfizetéseket, az igazgatósági tagságokat, az álláshalmazást, munkaalkalmakat kell teremteni és meg kell fizetni éppen úgy a szellemi munkást, mint azt, aki két keze verejtékes munkájával szolgálja hazáját.

Szabályozni kell az elsőrendű táplálékok árát és minőségét. Magyarországon az a cukor, mely a kis Svájcban 30 centimes, 1 pengő 32 fillérbe kerül, közben azonban elárulhatjuk, hogy a Svájcban eladott cukornak a javarészét mi szállítjuk ki 16—20 filléres áron. A cukor elsőrendű táplálék, ami éppen úgy kell a fejlődésben lévő gyermeknek, mint a felnőtteknek. A legnagyobb szélhámosság a tejtermékekkel folyik. A Magyarországon forgalomba hozott tej kicentrifugált (zsírtalanított) vizes, híg lé, melyben táplálék vajmi kevés van. És akkor sopánkodunk, hogy tudóvész pusztítja a gyereket és csenevész a fiatalság és hogy száz katonaköteles közül csak harmincra tudták kimondani az „alkalmast”.

Vaskézzel kell belenyúlni az élelmiszerhamisítók ügyeibe, ötszáz pengő pénzbírság nem büntetés a Fiumei Kávébehozatali zsidó igazgatójának, aki magasabb tápérték látszatát

keltve, a két tojásosnak hirdetett tarhonyába nem rak tojást. Mít jelent 500 pengő pénzbírság a milliomos zsidónak, amikor öt kemény esztendő kényszermunka járna neki. Minden élelmiszerhamisítóval követ kellene töretni, de „szemüveg nélkül”.

Ugyanígy tarthatatlan a helyzet a gyümölcs és a zöld vetemények terén. Agrárállam vagyunk, ahol garmadára terem a jobbnál jobb gyümölcs, melyről orvosilag elismert, hogy bőséges vitamintartalmánál fogva a legjobb táplálék gyermeknek, felnőttnek egyaránt. És oda jutottunk ebben a mesebeli Kánaánban, mert Magyarország az, hogy a gyümölcs és a zöld vetemények ára szinte megfizethetetlen. A termelőtől fillérékért megvásárolt gyümölcs mire forgalomba kerül már négyszer-ötször oly magas az ára. Hogy mit nyer a magyar ember bőréen közben a javarészt zsidó lánckereskedelem, az szinte fantasztikus. *A magyarszociálista állam minden erejével megvédi úgy a termelőt, mint a fogyasztót és kikapcsolja a közbeneső zsidót. Tarthatatlan állapot, hogy a termelőtől 20—25 filléres áron megvásárolt gyümölcs egy pengős áron kerüljön forgalomba.* Össze kell tehát egyeztetni úgy a termelő, mint a kereskedő és a fogyasztó érdekeit, mindenkinek meg kell adni, ami az övé, de egyiknek sem többet, mint amit megérdemel.

Ha tehát gondoskodunk arról, hogy az elsőrendű táplálékok megfizethető áron kerüljenek forgalomba és felvilágosítjuk a magyart, hogy a táplálkozás mennyire elsőrendű tényező, akkor rövidesen eljön az idő, amikor csak egészséges embereket látunk és amikor az emberek örömmel dolgoznak, mert a munka után meglesz a betevő falatjuk és lesz idejük a szórakozásra és a sportra is. Elszomorító tünet, hogy a mai nő már nem tart fenn háztartást, nem nevel gyermeket, hanem kifőzdékből hozatja a kotyvalékot, amiben minden van, csak tápérték nincs. Ahelyett ruhán, színházon, bridgeszalokon, zsúrokon és bárokon töri a fejét és hogy passzióihoz a megfelelő pénzt előteremtse, mindent a saját és férje gyomrán takarít meg. És az emberek még gondolkodnak, hogy miért idegesek, miért nem tudnak aludni, miért gyomorbetegségeik? — Tessék rendszeresen táplálkozni, akkor majd megszűnnek a betegségek és normálissá válik ismét az élet. Magyarországnak nincs szüksége leromlott idegzetű, sápadt, gondterhes, hanem vidám emberekre. Nem cigarettán, feketekávéval és alkoholon felnevelt ifjúság kell az államnak, hanem olyan mely rendszeres hússal, hallal, baromfival, tojással, különböző tejtermékekkel, gyümölccsel, zöldséggel, hüvelyesekkel és kenyérral táplálkozik. Akkor majd lesz erő és egészség.

A sportoktatóképzés

A tömegsport első követelménye, hogy megfelelő számú sportoktató álljon rendelkezésre. Lehet egyedül is sportot üzni, viszont lehet csoportosan is. Egy azonban biztos, ha nincs megfelelő szakember mellettük, aki megmutatja a sport minden csínyját-bínyját, aki beavat minket a sportok titkaiba, akkor a sport csak félmunka. Minden sportnál, üzzük azt versenyszerűen, avagy csupán kedvtelésből, fontos a stílus. Akinek sílusa van, az feleannyi erővel végzi el azt, amit más stílus nélkül. Minden sportnak megvan a maga esztétikája. A szakember azonnal meglátja, hogy ki tud és ki nem, kinek van iskolázottsága egy sportban és kinek nincs. Nem egyforma dolog ám, ha a boxoló ész nélkül kapkod, míg a másik centiméternyi pontossággal helyezi be ütéseit. Nem mindegy, ha a vívó össze-vissza vagdos a levegőben, míg a másik fölényes nyugalommal vágja be a legszebb ütésekét, így van ez minden sportnál.

Ahhoz tehát, hogy valakiből igazán jó sportember váljék, ott kell lennie az edzőnek, nevezzük testnevelési tanárnak, sportoktatónak, amint tetszik. Ez a sportoktató mutatja meg a stílust, és idegzi be a sportolóba; ez a sportoktató osztja ki a napi adagot és osztja be a heti munkát. Lehet sportoktató nélkül is sportolni. Az is megtörténik, hogy magunktól rájövünk a stílusra, ez azonban igen sok időt vesz igénybe és sokszor megesik, hogy egy egészen rossz, bár elég eredményes stílust idegünk be. A rossz stílusról leszokni sokkalta nehezebb és több időt kíván, mint jó új stílust megtanulni.

Ha tehát azt akarjuk, hogy Magyarországon egészséges tömegsport és ezzel párhuzamosan magas színvonalú egyéni sport fejlődjék ki, előbb a sportoktatók és edzők százait kell kitermelnünk. Ilyenkor mindig eszembe jut a Magyar Atlétikai Szövetség által kiküldött 2—3 vándoredző siralmas esete, akiket havi százötven pengővel díjazva akartak kényszeríteni, hogy a vidéken atlétikát csináljanak. Nem éhbéren táplált vándoredzőkre, hanem állami státusban lévő komoly kitanított tanerőkre van szükség, akik értenek hivatásukhoz és akik szívvel-lélekkel sportemberek és szakemberek egyaránt.

Magyarországnak van Testnevelési Főiskolája. E Testnevelési Főiskolából kerülnek ki négyévenként azok a testnevelési tanárok és tanárnők, akiket a középfokú és felsőfokú iskolákhoz helyeznek ki. Sajnos, e Testnevelési Főiskola, bármily nagy is a mesterséges hírneve, nem áll a helyzet magaslatán. Bármennyire is nagy a kiválasztás, az onnan kikerült anvag nem az, aminek lennie kellene. *Nekünk nem agyondolgozott, agyonsanyargatott, testileg és lelkileg megtört, szol-*

galelkü tanerőkre, nem nőiességükből kivetkőzött, agyonhajszolt tanárnőkre van szükségünk, hanem a sportot szerető lelkes emberekre, akikből nem ölték ki mesterségesen az ambíciót és akiket nem a besúgóktól való rettegés tett fegyelmezettké. Volt alkalmam betekinteni a Testnevelési Főiskola dsungeljébe, volt alkalmam beszélgetni onnan kikerült tanerőkkel. Látszott rajtuk az undor. Látszott rajtuk, hogy megutálták nemcsak a sportot, de még azt is, aki a sportokat kitalálta.

A Testnevelési Főiskola eddigi rendszere teljesen elhibázott. Nem lehet emberektől megkívánni, hogy 20 különböző sportágban egyformán, mint tudósok kerüljenek ki. Ezzel csak azt érik el, hogy a Testnevelési Főiskoláról kikerült tanerők egyáltalán nem állanak a tudás olyan fokán, melyre szükség volna. Nem lehet megkívánni normális emberektől, hogy egyszerre tornatanárok, atlétikai trénerek, tenniszoktatók, vívómesterek, úszómesterek, síoktatók, slb. legyenek. Ez lehetetlen felfogás, amin gyökeresen változtatni kell. A Testnevelési Főiskolán specializálni kell, mert csak úgy tudunk olvan szakembereket kitermelni, akik tényleg hasznára lehetnek a nemzetnek.

A magyarszocialista állam a Testnevelési Főiskolát megreformálja és modern alapokra helyezi. Annak, hogy ebéd után 2—4 óra között tele hassal tornáztatják a hallgatókat, hogy menstruáció hölgyeket atletizáltatnak, hogy az ifjúságot kemény fapadlóra ugratják, meg kell szűnni. Ezek a hozzánemértő dilettantizmus csimborasszói.

Az a mesterséges hírnév, mely abból áll, hogy jugoszláv, görög, török és hindu hallgatókat teljes ösztöndíjjal, lakással, étkezéssel és havi zsebpénzzel csalogatnak ide és megesik, hogy egy osztályban több a külföldi hallgató mint a magyar, de ugyanakkor az osztályelső magyar növendék képtelen a legkisebb ösztöndíjat elnyerni, imponál annak, aki nem néz a dolgok mélyébe, de vajmi keveset ér azoknak, akik nyílt szemmel néznek. Berlinben külföldi hallgatók háromszoros tandíjat fizetnek, itt ingyen áll nyitva részükre a főiskola minden terme. A sajtóban pedig azt olvassuk, hogy a Magyar Testnevelési Főiskola világhíre közismert és messze Keletről jönnek a bölcsek, hogy még bölcsebbek legyenek.

A jövő Testnevelési Főiskolájának nagy szerepe lesz a magyar megújulás megteremtésében. Innen kerülnek ki nemcsak az iskolákhoz kerülő testnevelési tanárok, hanem itt kell oklevelét megkapja mindenki, aki Magyarországon a sport valamelyik fajtáját oktatni kívánja. Itt kapnak oklevelet a vívómesterek, a tenniszoktatók, a síoktatók, a boxedzők, az úszómesterek. Hivatásos edző csak az lehet, sportiskolát

csak az tarthat fenn, aki a Testnevelési Főiskolán szerezte oklevelét.

A magyarszocialista állam mindent elkövet, hogy a Magyar Testnevelési Főiskolát tényleges világhírnévre emelje, ahová még Németország is elküldheti reprezentánsait, de csak háromszoros tandíjjal. A Testnevelési Főiskolát feltétlenül ki kell telepíteni. Tantermek, internátus, négyszáz méter kerületű futópálya, 50 méteres úszómedence, fűvezett pompás játszótér, tennispályák, vívó- és tornaterem, evezős próbaszekrény, különböző sportkísérleti állomások szükségesek a magyarszocialista állam Testnevelési Főiskolájához, amelyet meg fog bámulni az egész világ.

A Testnevelési Főiskolára való felvételt más alapokra kell helyezni. Hogy valaki jó eredménnyel végezte el a középiskolát, tud a nyújtón megfelelő számút húzózkodni, tud a korlátton megfelelő számút tolózkodni, ugrik százharminc centiméter magasat, még nem predesztinál a főiskolára. A főiskolába elsősorban olyan kiváló sportembereket kell felvenni, akik már éveken keresztül eredményesen űztek valamely sportot és egészen elsőrangú eredményeket értek el, ami mögött évekre visszamenő sporttapasztalat van,

EGYENLŐ ELBÁNÁST!

A testnevelési tanár, aki ugyanolyan kultúr munkát végez, mint a nyelvtanár, vagy matematikus, ugyanolyan elbánásban kell hogy részesüljön. A testnevelő tanár, edző, ma Magyarországon még lenézett valaki, aki a fölöttes hatóságok nem értékelnek úgy, mint a többi tanerőket. Ez főleg abban jut érvényre, hogy a testnevelő tanár egy státussal alacsonyabb fizetési osztályban van, mint más középiskolai tanárok. Ennek meg kell szűnnie. A Testnevelési Főiskola ugyanolyan egyetem, mint a filozófiai, az orvosi, vagy a mérnöki. Az innen kikerült diplomások semmivel sem sorozhatók alacsonyabb státusba.

Középiskolai tanár és tanár között különbséget tenni csak a hasznavehetőség, a felmutatott munka alapján lehet, nem pedig aszerint, hogy matematikát tanít, vagy testnevelést. Ha elérjük, hogy igazán képzett, szakmájukhoz értő testnevelési tanárok kerülnek ki a főiskoláról, akkor éppen úgy meglesz a tekintélyük, mint a többi tanároknak. Akkor nem lesz japán keret és hasonló ostobaságok.

Az ifjúság nevelésének kettéválasztása

Mi a helyzet ma az ifjúság nevelésében és irányításában? Mindenekelőtt a középiskolai ifjúságról és a középiskolát nem látogatott munkásifjakról akarok szólni. A mai ifjúság nevelése és sportolása három kialakult szerv kezébe van letéve. E három kialakult szerv a középiskola keretein belül működő KISOK, a cserkészzet és a levante intézmény. A középiskolai ifjúság a testnevelés alapelemeit magában az iskolában nyeri el. Azok, akik tehetséget éreznek magukban, az iskola sportkörében tovább űzhetik sportjukat. Itt a sportolás már nem kötelező. A sportkörök vezetői rendszerint megegyeznek az illető iskola testnevelési tanáraival. A sportköröket a KISOK (Középiskolák Sportköreinek Országos Központja) irányítja. Ha a KISOK-nak volnának megfelelő szakoktatói, volnának megfelelő pályák és kötelező volna minden diáknak az iskola sportkörében való további sportolás, úgy az egész intézmény helyénvaló volna. Sajnos, a helyzet az, hogy sem szakoktató nincs elegendő, sem pálya. A diák pedig nem sportol, mert sem ideje, sem pénze nincs a sportra, sőt azt is elmondhatjuk, hogy nincs meg a megfelelő tápláléka sem. A diák kevés kivétellel vézna és gyenge. Hogy miért nincs ideje, arra a válasz igen egyszerű. Túlterhelik elméleti tantárgyakkal és az ezzel járó különórákkal és szemináriumokkal, nyelvórákkal, énekekkel, gyorsírással, stb. Aki lépést akar tartani a többivel, annak rendszerint az egész délutánja foglalt. Emellett merem állítani, hogy a „ma” középiskolai diákjai közel sem állanak műveltség szempontjából a háború előtti idők diákjához. A „ma” diákját elnevelik, legtöbbje ott ólalkodik egy óra körül a leányiskolák kapuinál és 15 éves ifjakról elmondhatjuk, hogy már túl vannak az élet minden örömén. A legtöbb diák udvariatlan, beképzelt és adott esetben szolgalelkű, gyáva és hiányzik belőle minden férfiasság. Álljon példaképpen a következő eset. A budai Széna-tér egy mellékucájában egyik vasárnap, valószínűleg istentisztelet után, 8—10 hatodik, hetedik osztályba tartozó diák beszélgetett. Tőlük pár méternyire egy idősebb úr a lépcsőn megbotlott és elvágódott. Odasiettem és felemeltem. Ennek láttán a diáksereg hangos hahotába tört ki. Odafordultam és nem a legválasztékosabb hangon legorombítottam őket. Azt vártam, hogy szétszednek. Nem! Fejüket behúzza szétrebentek és eltávoztak. — Tisztelet a kivételnek.

A diákság másik szerve, mely erős befolyást gyakorol a diákság nevelésére és irányítására: a cserkészzet. E nemzetközi szervezet a múltté. Miután határozottan kimondja, hogy bár ők sportolnak, de sohasem versenyeznek, ez az intézmény erősen

hátráltatja az ifjúság testi nevelését és az egyéni sportot Leköti az ifjúság egy részét és így elvonja őket az egészséges sportolástól. Hibája az is, hogy erősen nemzetközi alapon áll, ami az ifjúság nacionalista érzésének fejlesztésében nem előny. További hibája, hogy túl sok különbséget tesz vallási alapon magyar és magyar között. A cserkészlet tehát megérett arra, hogy mai formájában megszűnjék.

A fiatalság harmadik szerve: a levente intézmény. Nézetem szerint már maga az, hogy a középiskolai diákság ki van zárva a levente intézményből és az a körülmény, hogy a leventéket nem katonai személyek oktatják, meglehetősen furcsa valami. A levente intézmény mai formájában szintén nem állhat meg.

A magyarszocialista nézet szerint az ifjúság sportolását és nevelését két részre kell osztani. Az egyik az ifjúság sportbéli oktatása, a másik a katonai kiképzés. Az elsőt a diákság megkapja az iskolában és az iskola sportkörében. Az iskolán kívüli ifjúság megkapja a tanonciskola keretében. A katonai kiképzés ezzel szemben feltétlenül egyesítendő. Hogy milyen nevet adunk a gyerekeknek „Levente vagy Dalia”, az másodrendű kérdés. De ezt a katonai kiképzést feltétlenül ki kell venni a polgári oktatók kezéből. Először, mert így túl sok pénzbe kerül, ami viszont a testnevelési alapot károsítja, illetve tőle pénzt von el, másodsorban mert a katonai oktatók kezében a katonai kiképzés jobb kezekben van. Több a tekintély, nagyobb a hozzáértés és biztosabb a munka. A magyarszocialista állam nem tesz különbséget diák és tanonc között, hanem a katonai kiképzésnél csupán két dolgot vesz figyelembe: az ifjú korát és lakhelyét. Ez amellet, hogy egységesebb vezetést visz bele a munkába, kisebb adminisztrációt kíván és közelebb hozza az egyes néprétegek gyermekeit egymáshoz.

Mint a fentiekből kitűnik a három intézményből kettő lett. A kettő viszont erősen pótolja a hármat. Ha e két intézményt jól megszervezve állítjuk be az állami gépezetbe, az ifjúság nevelését megoldottuk.

A középiskolások sportja

Az előbbi fejezetben lefektettük azokat az irányelveket, melyek a középiskolások sportját jellemzik. Mint már előbbi fejezeteimben említettem, a magyarszocialista állam teljes erejével arra törekszik, hogy megfelelő számú szakoktató és megfelelő számú pálya, füvesített játszótér álljon a középiskolai sport, illetve a KISOK rendelkezésére. Minden diáknak sportolni kell. A sport világtörténelme megmutatta, hogy néha a legyéznebb legcsenevészebb fiúból lett a legjobb atléta vagy más sport-

ember. Oda kell hatni, hogy minden iskola megkapja a maga tornatermet megfelelő higiénikus intézményekkel együtt. Az újabb rendeletek szabályozták a középiskolákban a különböző órák időtartamát. A „ma” diákja csak 45 perces órákat kap a régi 50—55 perces órák helyett. Ha minden jól megy, a testnevelési óra időtartama 30 perc, leszámítva a nekivetkezést és a felöltözködést. Nagyon fegyelmezett osztálynak kell lennie, ha 35 percre ki tudják szorítani a testnevelési órát. Bizony, ez elenyészően kevés. A délutánja minden diáknak szabad kell legyen. A délután egy része a sporté. A heti hat délutánból a hétfő, szerda és a péntek délutánt kapná a sport, illetve a KISOK, a keddet és szombatot pedig a katonai kiképzés, míg a csütörtök és a vasárnap szabad marad.

A SPORTKÖZÉPISKOLA

A sportközépiskola teljesen új intézmény lenne, amit eddig még a világ egyetlen állama sem vezetett be. Ez abból állana, hogy az ország legjobb sportoló diákjait, az évvégi K. I. S. O. K. versenyek eredményei alapján, egy-egy iskolába tömörítenék, így keletkezne egy sportkereskedelmi, egy sportreal és egy sportgimnázium. (Miután ma már reáliskolák nincsenek, két sportgimnázium.) E sportközépiskolák, távol a város zajától, bennlakó alapon nyernének megoldást Legkitünőbb elhelyezésük valamely főúri kastélyban lenne, mely hatalmas parkjával megadná a lehetőséget 400 méteres salakpálya, 33 méteres sportuszoda, valamint egy zárt csarnok felállítására is. Ide kerülnének Magyarország legjobb sportoló diákjai az V-iktól kezdve osztályonként 40—50 diákkal. Egy ilyen sportközépiskola átlag 200 növendékből állana, megfelelő tanári karral és megfelelő számú „speciális szakoktatóval”. Itt a tanuláson kívül orvosi segédlet mellett több időt szentelnének a sportok oktatására, mint a városi iskolákban. Miután minden kéznél lenne, a diákok többet tanulhatnának és többet is sportolhatnának, mert a pályákhoz való ki- és beutazásra elpocsékolt idő nem menne veszendőbe. Ha ezek az iskolák beválnak, úgy lassan több és több iskolát alakítanánk át hasonló elvek alapján. A terv az, hogy mire e diákokból 18—19 esztendőes ifjak lesznek, akik szabadidejüket a versenyzésnek is szentelhetik, stílusbelileg teljesen kiképzett egyének legyenek, akik igazán nagy eredmények elérésére hivatottak. Ha ezek a fiatalok kerülnek majd be a Testnevelési Főiskolába és azt is elvégzik, micsoda kitünő szakemberek egész sora áll majd a magyarszocialista állam rendelkezésére.

Az ifjúság katonai nevelése

Az ifjúság testi neveléséről, mint azt már említettük, gondoskodik a középiskola, a KISOK és a tanonciskolák. Maradna tehát a katonai nevelés. Miből állana ez a katonai nevelés? Állana a magyarszociálista és nemzeti érzés kifejtéséből, rendgyakorlatokból és fegyverfogásból, céllövészetből, légoltalmi kiképzésből és némi katonai előképzésből. — (Harci kiképzés.) Erre a célra a kaszárnyák, gyakorlóterek és a lövöldék helyiségei állanak rendelkezésre. A kiképzést, szigorúan katonai alapon, tisztek és altisztek vezetik.

A főiskolai sport

A középiskolai sporttal részletesen foglalkozván, szóljunk néhány szót a főiskolások sportjáról. A magyarszociálista államban minden főiskolai hallgatónak is sportolnia kell. Itt a sportolás az illetékes egyetem sportclubjában történik. — A sportolás azonban kötelező. Minden egyetem megkapja a szakoktatóit. A fő különbség a diákság és az egyetemek sportja között az, hogy amíg a diákság sportjánál a főcél a tömegsport, addig az egyetemeken a tömegsporton kívül tág tere nyílik az egyéni érvényesülésnek, mert a 18—24 év közötti életkor az, amikor a sportember maximumát tudja nyújtani tudásának. Ma éppen az egyetemi ifjúság áll pénz dolgában a leggyengébben. A magyarszociálista állam gondoskodik főiskolai jóléti intézmények olymértékű fejlesztéséről, hogy a főiskolai hallgatók táplálkozása kielégítő legyen, hogy jó kedvvel tanuljanak és kedvvel sportoljanak.

A katonai sport

„A magyarszociálista államban éppen úgy sportolnia kell a diáknak, hivatalnoknak, mint a munkásnak, a falu népének és a hadsereg minden tagjának”. A jó sportember a legjobb katona. Ez bizonyításra nem szorul. A hadsereg tagjai, kiváltságos helyzetüknél fogva, a legkitűnőbb sportemberek lehetnek. A hadseregnél is a legfontosabb, hogy a kiválóan képzett szakoktatók egész serege álljon rendelkezésre. Nézetem szerint a katonai szakoktatókat, illetve sporttiszteket a Testnevelési Főiskolán kell kiképezni. Ezt az intézményt oly magas színvonalra fejlesztjük, hogy vele szemben minden hasonló intézmény feleslegessé válik.

Ma a világ sportjában érdekes eltolódások állottak elő. Már más államok is felismerték 'a kontinensen a hadsereg ki-

váltságos helyzetét. Ezek az államok egyszerűen kivezénylik a hadsereg legjobbjaikat, speciális kiképzés alá veszik őket, úgyannyira, hogy óriási edzéselőnyüknél fogva szinte legyőzhetetlenekké válnak. Ezt láttuk a legutóbbi céllövő világbajnokságokon, ahol az északi államok tisztjei egyszerűen lehengerezték még a kitűnő svájciakat is. Kitűnő céllövő tisztiek napi töltény adaggal már évek óta edzették magukat a világbajnokságokra és oly tökélyt értek el a céllövésben, hogy a többiek meg sem közelítették őket.

Nézetem szerint öt sportágat „katonai sporttá” kell nyilvánítani. E sportok: a lovaglás, a céllövés, a vívás, az öttusa és a katonai sísíjór. Nézzük őket egyenként. A magyar kimondott lovas nemzet, mégis mintha a nagy európai lovasversenyeken nem vinné azt a szerepet, amit reprezentánsainktól elvárnánk. Hosszú ideje figyelem kitűnő lovastisztjeink nagy küzdelmét a többi európai nemzettel szemben és arra a következtetésre jutottam, hogy itt nem a lovasokon múlik a győzelem, hanem a lovon. Lóanyagunk mintha messze elmaradna a többi nemzetek lóanyagától. Lovaink gyengék, nem tudnak ugrani és hiába van meg tisztjeinkben a legnagyobb tudás és győzniakarás, minden akarat megbukik a lóanyag gyengeségén. Ennek okát főleg abban látom, hogy nincs elég pénz. Olaszországban, ha feltűnik egy kitűnő lovas, száz-kétszáz lóból válogatnak alá megfelelő paripát. Nálunk a jó lovas kap egy lovat és ha belőle nagy eredményt kihozni nem tud, akkor kimondják róla a szentenciát, hogy nem tud lovagolni. Franciaországban, Németországban, Svájcban, Olaszországban, de még Csehországban is, hatalmas pénzeket költenek el a katonai lovassportra. A magyarszocialista állam teljes tudatában van a lovassportok nagy jelentőségének és minden lehetőséget elkövet, hogy a magyar lovastisztek megjelenése a külföldi versenyeken egyértelmű legyen a győzelemmel. Örökényt, mint a katonai lovassport főfőszékét nagyvonalú edzőteleppé kell kifejleszteni, ahol kitűnő lovastisztjeink hivatásuknak élve, a legkitűnőbb oktatókkal, éjjelt nappallá téve, dolgoznak és munkálkodjanak a haza érdekében.

A vívásban már ma is élénk versengés folyik a katonatiszti és a polgári vívók között. Ez egészséges versengés még nagyobb utánpótlást, még sokkal több kiváló egyéni tudna napvilágra hozni. Igen fontos, hogy az elhanyagolt törvívásban és epéében (párbajtőr) is el tudjuk foglalni azt a helyet, mi elv bennünket a kardvívásban megillet.

Az Öttusa (Modern Pentatlon) szintén jellegzetesen katonai sport. Az öttusázók számára állandó jellegű edzőtelep létesítendő. Ezen az edzőtelepen rendszeresen készítenék elő a tisztii öttusázókat az elkövetkezendő olimpiai játékokra. Cél-gimnasztika, futás, úszás, párbajtőr, pisztolylövés és lovaglás

képezné itt az öttusázók anyagát. Mindenek előtt végleg tisztázandó az a fontos kérdés, hogy kikből válnak jó öttusázók, akik allround sportemberek és megtanulnak lovagolni, avagy akik jó lovasok és a lovastudományhoz tanulják meg a többi négy sportot. A lovaglás szöges ellentétben áll minden más sporttal. Merevít és egyoldalú. Arra kell tehát törekedni, hogy massage-al és egyéb lazító gyakorlatokkal eltüntessük a lovaglás merevítő hatását. Nézetem szerint előnyösebb, ha a tehetséges lovas próbál megfelelő tréninggel öttusázó lenni, mert annak nem kell olyan sokat lovagolni, mert a lóval való közössége már a vérében van, viszont az, aki nem tud lovagolni és a lovaglást kell hozzá tanulnia a többi négy sporthoz, feltétlenül annyira elmerevedik, hogy végeredményben semmi előnye sem származik belőle, hogy kitűnően fut, vagy kitűnően úszik.

Van olyan vélemény is az öttusázásra való alkalmasság elbírálásáról, hogy elsősorban futni és úszni kell tudni, a többi könnyen pótolható. Futni és úszni sokkal nehezebb, mint vívni és célt löni.

A negyedik katonai sport a céllövés. Itt a legkönnyebb a helyzet. Jó szemű, jó idegzetű, nyugodt emberek kitűnő céllövők. Itt csak az edzési lehetőségeket kell biztosítani, rendelkezésre kell bocsájtani a megfelelő töltény adagot és a dolog megy magától.

Maradna ötödiknek a katonai sífárőr. Ezt a sportot eddig Magyarországon csaknem teljesen elhanvagolták. Az olimpiai játékokon eddig magyar katonai sífárőr még egyetlenegyszer sem vett részt. A hadsereg vezetősége eddig, érthetetlen okokból, idegenkedett tőle. A magyar a sísportban is kitűnő lenne, ha megvolnának a megfelelő edzési lehetőségek. Ezek megteremtése nem ördögi mesterség. A katonai sí járőr tagjainak sízni kell tudniok, kitartónak kell lenniök, tehát atletizálniuk kell és a céllövésben is jártasoknak kell lenniök. A katonai sífárőrbe csak szívós, jól megtermett, erős egyének valók, mert karabéllyal megfutni 17—18 kilométert, nem kicsiség. A katonai sífárőr olynemű kiképzés, hogy annak, aki becsülettel meg akarja állani helvét a nemzetek küzdelmében, igen hosszú időre van szüksége. Erre legalább is 10—12 embert kell befogni, hogy azután a legjobb négyből járőrt állíthassunk össze, mely a nagy nemzetközi versenyeken a magyar nemzeti hadsereget képviselheti.

Természetesen a fenti sportok mellett, melyek speciális katonai sportok, a legénységet minden sportra meg kell tanítani. Előnyben részesítendőek azok a sportok, melyek a közelharcban fontosak és gyors elhatározást kívánnak. Így minden katonának kell tudni boxolni. Minden katonának kitűnően kell tudni úszni. Ezalatt nem azt értem, hogy az úszómeden-

cében megúszik ötven vagy száz métert, hanem hogy odavissza átússza a Dunát. A világháborúban óriási veszteségeink származtak abból, hogy a legénység nagy része nem tudott úszni.

Ami a legénység sportját illeti, legfontosabb az atlétika. Ez az a sport, mely a legarányosabban edzi az egész testet és a hatása legjobb a szervezetre. Emellett előnyben részesítendők a különböző játékok.

A munkássport.

A magyarszocialista államban minden munkásnak sportolnia kell. A munkás sportjának azonban egészen másnak kell lennie, mint általában az ifjúság testi nevelésének. A munkás már napközben is sokszor erős fizikai munkát végez, mely bizony felér a sportolással. A munkás sportja inkább játék és szórakoztató legyen, mely üdítőleg hat a munkában fáradt szervezetre. Erre legjobb az atlétika, a különböző labdajátékok, íjjászat, a boxolás, a célgimnasztika és a vízisportok, az úszás, az evezés.

Mindenekelőtt munkássportegyletek létesítendőek megfelelő pályákkal, játszóterekkel, ahol a munkások szakszerű vezetés mellett délután és szabadságuk alatt hódolhatnak a sport különböző fajainak. Budapest minden kerületének meg kell legyen a maga munkás sportegylete, vidéken pedig minden városnak és egyedülálló gyártelepnek.

A szociáldemokraták régi bűneit javítandó, hatalmas munkásjóléti intézmények állítandók fel a sportolók számára. Az újpesti, az óbudai, a lágymányosi, a csepeli dunarészekén nagy többszáz ember egyszerre való foglalkoztatására alkalmas evezősházák építendőek, ahol a munkások délután evezhetnek, ünnepnapokon pedig kirándulásokat rendezhetnek. Ezekben az evezősházákban szakoktatóknak kell rendelkezésre állani, akik beavatják a munkásokat az evezés mesterségébe és megtanítják őket a víz ismeretére is, mert a Duna az nem Vácziucca, és bizony nemcsak evezni kell tudni annak, aki a Dunára megy, hanem némi víziismeretekkel is kell rendelkeznie. Ezekben az evezősházákban azután a szabadságukat élvező munkások is megtalálják szórakozásukat. A fiatalabb munkáságnak ugyanott alkalom nyílik az evezőssport versenyszerű üzésére is. Általában eleinte nagy egységű hajókat kell építeni és később fokozatosan áttérni a kisebb egységekre.

Rendkívül fontos feladat a külvárosokban megépítendő 50 méteres fedett és nyitott uszodák kérdése. Cél: a szabadságát élvező vagy a munkájából hazatérő munkás a közelben találjon sportolásra alkalmas uszodát, ahol igen olcsón, mondhatni

az uszoda fönntartási költségeivel arányosan, vízhez és az ezzel kapcsolatos napsugárhoz juthasson. Ugyané uszodákat a délelőtt folyamán a munkások családtag] ai és gyermekei használhatják. Természetesen mindenütt megfelelő számú úszómester és szakoktató áll rendelkezésre, hogy a munkásifjúság sportszerűleg is űzhesse az úszást.

A magyarszocialista állam elsőrendű kötelessége a munkásság sportjának mennél szélesebb alapokra való fektetése és a különböző munkásjóléti intézmények megteremtése. így a Balaton partján hatalmas méretű munkásüdülők létesítendők, ahol a munkásság és családtagjai nyári szabadságukat tölthetik. E helyeken egyszerre több ezer ember élvezheti a Balaton vizét és a mindent meggyógyító napsugarat. Ha csak négy ilyen hatalmas üdülőt építünk meg előszörre, úgy kétheti szabadságot véve alapul május 15-től — szeptember 1-ig, 28—30.000 ember részesülhet a Balaton melletti nyaralásban. Ezzel párhuzamosan hatalmas értékesítési lehetőségét nyernék a Balaton körüli gazdaságok és telepek, melyek a munkásüdülőknek szállítanák terményeiket. Ugyanilyen üdülőttelepek felállítása a Duna mentén, a Mátrában, a Bükkben, a Mecsekben óriási mértékben szolgálnák a munkásság jólétét és egészségét. Természetesen mindé helyeken a sportra is bő lehetőség nyílna, ami azonban inkább, mint azt már fentebb említettük, játékszerű sportokban jutna érvényre.

A munkás sportuszodák és sportpályák megépítése a gyárak és vállalatok jóléti alapjaiból kerül ki, míg a hozzá szükséges telket a főváros vagy az állam bocsátja rendelkezésre.

A magyarszocialista államban lehetetlen, hogy valaki a közpénzével sáfárkodjon és a rábízott javakat másra fordítsa. A munkás jóléti intézményekben a munkásság ellátása, kosztja a legkitünőbb kell legyen. Egyszerű, de tápláló ételek keltenek az embereknek. A magyarszocialista nem ismeri az eladadminisztrálás fogalmát. Az olyan embert aki egyszer megtévedt és bünt követett el, ki kell közösíteni a magyarszocialista államból. Mi azt akarjuk, hogy a munkásság boldogan, jólétben éljen, szeresse hazáját, megbecsülje és lelkesedjen érte.

A télisportok.

A magyar faj a télisportokban éppen oly kitünő eredmények elérésére képes, mint az északi népek, avagy az Alpese lakói. A magyar faj a télisportok terén is megmutatta már tudását. Utalok a műkorcsolyázók pompás eredményeire, bandy csapatunknak a világháború előtti, jéghekeyzóinknak a közelmúltban elért pompás eredményeire, nemkevésbé sízóinknak a mostoha hóviszonyok mellett elért néhány igen értékes ered-

menyére. A télisportokban minden a tréningalkalmak biztosításától és megfelelő edzők szerződtetésétől függ.

A JÉGSPORTOK

A jég sportokban mindenekelőtt megszüntetendő a Budapesti Korcsolyázó Egylet kiváltságos helyzete. Megszüntetendő a primadonna és protekció rendszer. Gyorskorcsolyázó ma csak szigorúan BKE tag lehet, különben nincs tréningalkalma. Magyarországon legfeljebb 15—20 ember gyorskorcsolyázik. Feltétlenül szükséges egy második műjégpálya megépítése Budán. Úgy a pesti, mint a budai műjégnek 400 méteres futókörrel kell bírnia. Ma gyorskorcsolyázók számára reggel 6 és 8 óra között áll csupán nyitva a műjégpálya. Hogy ez mit jelent, arról jobb nem beszélni. Így szinte csodálatos, hogy egyáltalában vannak még olyanok, akik erre a szép sportra szánják magukat. Mi volna tehát a teendő? Két műjégpálya, ahol délelőtt, valamint a délután egy szakában a futókör csak a gyorskorcsolyázók számára áll rendelkezésre. Természetesen egy-egy közös norvég edző nem hiányozhat ezekről a pályákról. A tréningeken minden egyesület tagjai résztvehetnek. Így azután a gyorskorcsolyázó sportban is kifejlődik az egészséges versenyzés, amely néhány év alatt biztos eredménnyel jár.

Ugyanez áll a jég hokey sportra is. Csak állandó tréningpályákkal és erősebb versenyzéssel lehet világraszóló eredményeket elérni. Több kitűnő kanadai jég hokeyező jelenléte néhány éven keresztül odavezethet, hogy Magyarország itt is átveheti rövidesen a hegemoniát.

A műkorcsolyázás és a jég hokey sport felvirágoztatása érdekében nagy szükség volna állandó jellegű jégpalotára, melynek tribünökkel való ellátása lehetségessé tenné, hogy műkorcsolyázó bemutatókat és jég hokey mérkőzéseket bármely időben rendezhessenek. A befolyó jövedelmek feltétlenül fedeznék a jégpalota költségeit.

A SÍSPORT.

A sízőknél csak az edzésalkalom hiányzik. Meg kell tehát teremteni a tréningalkalmat. Ez nagyon egyszerű. Magyarországról évente télen és nyáron több ezer ember megy az Alpokba nyaralni és télisportolni. A szállodáknál bevett szokás, hogy 10—15 ember után 1—1 személy szabad helyet élvez es sem lakásért, sem ellátásért 14 napig nem fizet. Ezeket az igénybe nem vett szabadhelyeket kell a sport számára Pontosítani. Ezt a módszert egyízben ajánlatomra már a Sí Szövetség megkísérelte, de úgy látszik, miután a módszer bevált és a sí-

sportnak nagy előnye volt belőle, tovább nem folytatta. *Ki kell tehát mondani, hogy a magyarszocialista állam csak azokat a téli sporttelepeket és nyári üdülőhelyeket részesíti előnyben, amelyek szabadhelyek megadásával a magyar sísportot támogatják.* Ilyenformán, hozzávetőleges becslés szerint, telente legalább 300 kéthetes tréninglehetőség állana a Magyar Sí Szövetség rendelkezésére. Az útiköltség és megfelelő felszerelés biztosítására a szabad helyek felét értékesíteni kell. Így is 150 síző nyerhet edzési alkalmat 14 napra, vagy 75 síző 4 hétre. Itt a követendő megoldás az, hogy az olimpiai keret részére korlátlan edzési lehetőséget kell biztosítani, míg a fennmaradó helyekre 10—12 éves diákokat kell kiküldeni az utánpótlás biztosítására. Ez az akció, jól megszervezve, 5—6 év alatt nagy eredményeket tud felmutatni és idővel még sokkal több embernek adná meg az edzési lehetőséget. E módszerrel a magyar sísport 5—6 esztendő alatt méltó ellenfele lehet az alpesi sízőknek is.

Az elszakított csehországi területek visszanyerésével természetesen erősen megváltozna a helyzet. Az Alacsony Tátra, Magas Tátra, az Északkeleti Kárpátok és a Fáttra hegyei oly kitűnő traininglehetőségeket biztosítanak, hogy Magyarország a sísportban is az elsők közé kerülhetne.

Nemzeti stadion és sportcsarnok

A magyarszocialista állam e régen vajúdo kérdésben is azonnal cselekvőleg lép közbe. Nemzeti Stadion és Fedett Sportcsarnok nélkül ma egy nemzet sem lehet. Mindkettő elsőrendű szükségesség olyan állam számára, amely a sport és a testedzés szükségét elismeri és haladni akar a korrall. E kérdésről vitázni sem lehet. Hogy e két intézmény még nem áll, annak főoka a mai rendszerben rejlik, mert e rendszer állandóan a pénztelenséget akarja a köztudatba bebeszélni. Nincs pénz, nincs pénz a sportra, de van pénz horribilis vezérigazgatói fizetésekre, tantiémekre, választásra, a zugsajtó támogatására és sok minden másra. E lehetetlen állapotnak meg kell szűnni. Sürgősen ki kell adni a jelszót: Nemzeti Stadion és Fedett Sportcsarnok kell és meg is lehet csinálni.

Az edzőtáborok

Abból az időből kinőttünk, amikor heti három edzéssel, no, meg egy kis bedörzsöléssel bajnokságokat lehetett nyerni. Ma a sport mértőföldes csizmákkal halad előre, ma csak az tud érvényesülni, aki teljes odaadással, a legrendszeresebb ed-

zéssel és életmóddal hódol sportjának. Természetesen ez csak azokra a kiválasztott egyénekre vonatkozik, akik a sportban oly kiválóak lettek, hogy hazájuk színeit külföldön sikerrel képviselhetik. Ma csak teljesen pihent idegekkel, a maximumra fokozott tudással és a legkitűnőbb testi és szellemi kondícióban lévő egyének tudnak oly eredményeket elérni, mely a magas fokon lévő külföldi sportemberek legyőzéséhez szükséges.

E szükséges kondíciót csak megfelelően vezetett edzőtáborokban lehet megszerezni. Az edzőtáborok távol a főváros zajától, lehetőleg pompás park közepén állítandók fel, ahová egy-egy nagyobb sportesemény előtt, a körülményekhez képest 2—3 hétre, ha szükséges esetleg több időre is a versenyzőket beutalják, úgy hogy amikor a nagy nap elérkezik, tudásuk maximumát tudják a nemes küzdelembe vinni.

Felállítandó a vízi tréningtábor is, ahol az evezősök kapják meg az utolsó edzéseket egy-egy európa, vagy világbajnokság előtt. Felállítandó az úszó tréningtábor, ahol a gyorsúszók, vízipólózók és műugrók végzik az utolsó edzéseiket és végül felállítandó volna az atlétikai edző tábor, ahol az atléták, a különböző játékok képviselői, a birkózók, a boxolók, a tornászok, vívók, tennisezők dolgoznának kemény felügyelet alatt. A táborokban speciális edzők és masszőrök, valamint szakorvosok felügyelete mellett végeznék munkáját a nemzet színe-java. Ilyen edzőtáborok részben eddig is voltak, különösen a futballisták és az evezősök alkalmazták az edzés e formáját, ami inkább egy kondíció tréningnek felelt meg. Az edzőtáborok központi felügyelet alatt, a legfelsőbb sportfenhatóságnak Volnának alávetve, amely meghatározná, hogy a verseny értékéhez és fontosságához mérten hány napot töltsön az edzőtáborban valamely csapat, vagy személy.

Kísérleti állomások

A magyarsocialista államban nagy szerepet játszanak a kísérleti állomások. Ezek hivatvák eldönteni, hogy mi az egészséges táplálkozás, mikor voltak egyes versenyzők a legjobb kondícióban, mi árt és mi használ a jó testi kondíciónak, miként kell azt a maximumra fokozni és megtartani. Mindezek megállapítása a *sportélettani állomás* feladata, ahol kiváló szakemberek és orvosok, hivatásuknak és a kutatásnak élve töltik el napjaikat. Ilyen kísérleti állomások lennének feltétlenül a Testnevelési Főiskolán és az edző táborokban.

A kísérleti állomások egyik fontos szerve a Sportfilm Intézet. A Sportfilm Intézet szolgáltatná egyébként a magyarsocialista sport egyik legnagyobb jövedelmi forrását. A Sportfilm

Intézet kötelessége az egyes bel- és külföldi nagyságokról lassított filmeket felvenni, hogy oktatásra felhasználhassa. Ugyancsak lassított filmeket készít olyan kiváló sportférfiakról, akik stílusbeli fogyatékoságban szenvednek, hogy a filmen magukat látva, hibáikat javíthassák. A Sportfilm intézet évente egy magyar és egy külföldi tárgyú nagy sportfilmet készít. Elsőben a hazai sport nagy eseményei játszódnak le szemünk előtt, míg a másokban főleg magyar versenyzők külföldi szereplései kerülnének bemutatásra a világ híres versenyeivel együtt. Mindkét filmet a magyar szocialista államban minden ember ötven filléres belépődíj mellett nézhetné meg. A filmet bemutatnák az összes nagyvállalatoknál, gyárakban, iskolákban, kaszárnyákban, mozgófényképszínházakban és a falvakban is. E sportfilmekből, a költségeket leszámítva, kb. 6—700.000 pengő összebevételt lehetne kihozni. A Sportfilm Intézet a Testnevelési Főiskola épületében nyerne elhelyezést.

Az automobil- és motorsport

Az automobil- és motorsport mai helyzetében a Királyi Magyar Automobil Club az egyeduralkodó. Az egyeduralom, sajnos, nagyon, de nagyon egyoldalú. A KMAC-nak nincs tekintélye és befolyása a kormányzatnál, minek következtében sem kezdeményező, sem végrehajtó szerepe nincs a magyar motoros élet kialakulásában. Áldatlan belső élete, mely hosszú évek során alaposan legyengítette, vezetőinek részben nemtörődömsége, részben hozzánemértése és rövidlátása, invencióhiánya és érdekeltsége lassan, de biztosan arra vezetett, hogy úgy az automobil-, mint a motorkerékpársport halódik. A KMAC az idők folyamán utazási és vadászati irodává alakult és a motorsportokkal vajmi keveset törődik.

A magyarországi automobil- és motorsport helyzetének megértése végett rá kell világítanunk a nemzetközi helyzetre. Az automobil- és motorsportnak két elismert nemzetközi fóruma van. Az egyik a Párizsban székelő AIACR — Association International des Automobil Club Reconnu, magyarul: „Az Elismert Automobil Clubok Nemzetközi Szövetsége”, a másik a Londonban székelő FICM — Fédération International des Clubs Motocyclistes, — magyarul: „A Motorkerékpár Clubok Nemzetközi Szövetsége”. Elismert automobil club minden országban csak egy lehet. Ez alól csak Németország kivétel, ahol úgy az „Automobil Club von Deutschland”, mint az „Allgemeine Deutsche Automobil Club” (ADAC) tagja volt az — AIACR-nek. Azóta Németországban mindkettő megszűnt és csak egy automobilelub van, a DDAC (Der Deutsche Automobil Club.) Minden országban az elismert automobil club

végzi az automobilsportban azokat a teendőket, amelyek tulajdonképpen szövetségi teendők. A motorkerékpársportban már más a helyzet. Itt a legtöbb állam nem az elismert automobil clubjával, hanem egy tudatosan összehozott és képvisleti alapon működő Motorkerékpár Szövetséggel képviselteti magát, melynek tagja minden a motorkerékpársporttal foglalkozó egyesület. Magyarországon úgy az automobil, mint a motorkerékpársport ügyeit a KMAC intézi, ugyanaz a KMAC, mely maga is versenyeket rendez, és amelynek tagjai maguk is versenyeken résztvesznek és indulnak a magyar bajnokságban is. A helyzet tehát az, mintha például az MTK lenne a Magyar Labdarúgó Szövetség, illetve végezné a szövetségi teendőket, holott maga is résztvesz a mérközéseken, vagy mintha a BBTE végezné a magyar atlétika ügyeit, holott tagjai aktív résztvesznek az atlétikai versenyeken. A helyzet tehát mindenképpen visszás. Ahol az elismert automobil club a helyzet magaslatán állott és felül tudott emelkedni a clubérdekeken, vagyis az ügyet teljes pártatlansággal kezelte, ott nem volt és nincs is baj, nálunk azonban, sajnos, nem így volt.

Ennek kiáltó bizonyítéka, hogy már nyolc-tíz esztendő előtt megindult az ádáz harc a Magyar Motoros Szövetségért, de a KMAC-nak mindannyiszor sikerült leszerelni és elodázní az ügyet. Hosszú vajúadás után végre megalakította a „Nemzeti Sportbizottságot” és ennek felelőszési fórumát a „Nemzeti Döntőbírószágot”. A Nemzeti Sportbizottság titkárát a KMAC fizeti, tehát a KMAC alkalmazottja, amire mi sem jellemzőbb, hogy a KMAC versenyeit ugyanez a nemzeti sportbizottsági titkár rendezi és bonyolítja le. E göröcsös ragaszkodás a hatalomhoz igen sok embert teljesen elkedvetlenített és igen érdemes emberek végképpen visszavonultak a motorsporttól.

A KMAC azt sem mondhatja, hogy nem állanak rendelkezésre anyagiak. Tudvalevő, hogy a külföldre való utazáshoz szükséges okmányok, mint a carnet, a triptique, a nemzetközi vezetői és gépjármű igazolvány bevételei a KMAC-ot illetik, mely a nemzetközi vezetői és gépjármű igazolvány után járó 20 pengőből csupán 5.80 pengőt köteles a veszélyt jelző táblák felállítására kiszolgáltatni, illetőleg azokat saját hatáskörében megrendelni és felállítani. Ami pedig a carnet és triptique után befolyik az ma teljes egészében őt illeti. Ha még hozzátesszük, hogy ha valaki külföldre akar utazni, akkor vagy köteles belépni a KMAC-ba, vagy kettős tételt fizetni a carnet-ért és triptique-ért és ha elmondjuk, hogy ezenkívül még hatalmas biztosítási díj is terheli a külföldre utazót, amiért a KMAC tulajdonképpen semmi felelősséget, illetve kockázatot nem vállal, és ha azt is elmondjuk, hogy az utolsó években minden

kocsi visszatért, vagyis a biztosítás is teljesen felesleges intézmény, mely csak az autómobilistát terheli és a javarészt zsidó biztosítótársaságok vagyonaát gyarapítja, akkor azt hiszem, mindent elmondottunk. Mint ezekből láthatjuk, a KMAC hatalmas anyagiakkal rendelkezik, tehát áldozhat a sportra. Mi nem kutatjuk, hogy e hatalmas bevételből mi megy a sportra, csak azt tudjuk, hogy bizony édes-kevés, mert amikor külföldre menő versenyzők támogatásáról van szó, a KMAC legtöbb esetben igen szőrös szívűnek bizonyul és a kiküldetésre vágyakozóknak valóságos kálváriát kell járniok, hogy kijuthassanak.

Hogy a KMAC egy kitűnően megrendezett, de abszolúte rosszul megadminisztrált Auto Grand Prixre ráfizetett súlyos ezreket, az minket nem érdekel. Miért nem fizetnek rá a Tripoliszi Nagy Díjra, vagy a Grosser Preis von Deutschlandra a Nürnbergringen? A nagy versenyek rendezésének nem csak az indulók értéke és a verseny akadálymentes, zavartalan lebonyolítása a célja, hanem egyúttal a közönségsiker, ami a verseny propagandaértékét adja.

Le kell tehát szögezni, hogy a KMAC mai helyzete a magyar szocialista államban fenn nem tartható és az automobiles motorkerékpársport, melyeknek jelentősége nemzetvédelmi szempontból is óriási, gyökeresen átszervezendő.

Mi tehát a teendő? Mindenekelőtt nemzeti alapra kell helyezni az egész automobil- és motorkerékpársportot. A Királyi Magyar Automobil Club nevét „Magyar Nemzeti Automobil Club”-ra kell átváltoztatni, amely nemzetközi bonyodalmak elkerülése miatt, mint az ország elismert automobilclubja úgy az AIACR-ben, mint a FICM-ben átvénné a KMAC örökét. A Magyar Nemzeti Automobil Clubnak minden vidéki nagy városban fel kell állítania alosztályait. Így megszűnne minden más autoclub elnevezés. A Magyar Nemzeti Automobil Club tagja lenne hivatalból minden automobil és motorkerékpár tulajdonos, azonkívül mindenki, aki vezetői igazolvánnyal bír. Ezenkívül mindenki, aki a clubba belépni óhajt, bár az előbbi feltételekkel nem rendelkezik. Minden autómobiltulajdonos évi 20, motorkerékpártulajdonos évi 10, vezetői igazolvánnyal rendelkező egyén évi 5 pengő tagdíj járulékot fizetne, míg a fenti követelményekkel nem rendelkező évi 15 pengővel járlna a „Magyar Motoros Alaphoz”. Az összes tagdíjjárulékok hivatalosan az év január 1-ével esedékesek, ugyanígy kocsivételnél, motorkerékpárvételnél és a vezetői igazolvány megszerzésénél automatikusan kerülnek befizetésre. Ez kényszerű adózás lenne az autómobilisták és motorkerékpártulajdonosok részéről, mindezért azonban igen nagy előnvöket is élveznének, viszont a motorsportok hatalmas anyagi alaphoz jutnának.

A Magyar Nemzeti Automobil Club jövedelmeit képeznék a már fentebb említett tagdíjak, a carnet, triptique és a nem-

zetközi vezetői és gépjármű igazolványok teljes bevétele, valamint az összes auto- és motorversenyek bevételei. A carnet és triptique, valamint a nemzetközi vezetői és gépjármű igazolványok terén hatalmas mérséklések volnának életbeléptetendők és a biztosítási díjakat, mint teljesen feleslegest, meg kellene szüntetni.

A sportfejlesztés első feltétele egy állandó jellegű, hatalmas verseny-, edző- és próbapálya megépítése. Ez a pálya egy a németországi „Nürburgring”-hez hasonlóan, de kisebb méretekben, cca 7--8 kilométer kerületű, dombos terepen kitűnő áttekintéssel, hosszú főtribün előtti egyenessel, emelt fordulókkal épülne meg közel a fővároshoz. Nagy súlyt kellene helyezni arra, hogy a pálya több oldalról is megközelíthető legyen, így tehát nagy sporteseményekkor hatalmas közönség látogathassa. Apálya mellett hatalmas szálloda, javító műhely, irodák, boxok és tribünök állítandók fel. Itt rendeznék meg évente a Magyar Automobil és Motorkerékpár Nagydíjat, valamint több kisebb és nagyobb jelentőségű versenyt. A magyar versenyzőgárda és az utánpótlás foglalkoztatására évente három versenyciklus volna beállítandó a programba, melyeken kiskocsik, nagykocsik, motorkerékpárok részére előnyversenyek (Brookland-mintára) tartatnának, esetleg totalizátorral. A motorversenyeknél a totalizátor minden csalást és rendellenességet kizáró intézmény, mely hatalmas mértékben gyarapítaná a motorsportalapot és ezzel együtt a magyar motorizmus fellendítését.

A Magyar Nemzeti Automobil Club kebelében megalakulna a külföldi Scuderiák és Écurié-k mintájára a „Hungária Motorsport Verseny Társaság” amely a legjobb hazai autó és motorkerékpár versenyzőkből állana és a motorsportalap hozzájárulásával megalkotná azt az elit magyar versenyzőgárdát, mely Magyarországot a külföldön képviselné és a hazai versenyeken a magyar színeket lenne hivatott megvédeni. A „Hungária” részére nagy támogatást kell biztosítani. Állandó edzési alkalom, tanulásra alkalmas gyors gépek, maximális teljesítményre alkalmas versenygépek, megfelelő üzemanyag, kitűnő szerelők, lakások, stb. Az autó- és motorkerékpárversenyzők, akik állandóan az életükkel játszanak, természetesen pénzdíjakért versenyeznének. A motorkerékpárversenyzőknek alkalmat adnának reá, hogy magánéletükben a motorszerelést tökéletesen megtanulják, hogy a versenyzés abbahagyása után magánéletben is elhelyezkedhessenek.

A Magyar Nemzeti Automobil Club hasonlóan a hivatásos versenyzők sportjának támogatásával, hathatósan támogatná az amatőr versenysportot is. Megrendezné az amatőr bajnokságokat és a hadsereg vezetőségével karöltve túrautakat és terepversenyeket rendezne, amelyek hadászati és így

nemzetvédelmi hatásuknál fogva elsőrendű jelentőségűek. A Magyar Nemzeti Automobil Club több osztályra oszlana. Ezek az osztályok és munkaköreik a következők:

1. *Sportszakosztály.* Ide tartozik a magyar érdekeknek az AICAR-ben és a FICM-ben való képviselete, a Magyar Automobil Nagy Díj, a Magyar Motorkerékpár Nagy Díj, a Magyar Automobil és Motorkerékpár bajnokságok megrendezése két csoportban (expert és amateur), a Magyar Nemzeti Autóversenypálya, a Hungária Magyar Motorsport Verseny Társaság ügyeinek intézése, a magyar motorsport ügyeinek és érdekeinek külföldön való képviselete és védelme, a külföldi versenyeken való részvétel. Természetesen úgy az automobil, mint a motorkerékpár bajnokságok futamai csak sebességi versenyek lehetnének és azok elbírálása nem nyakatekert pontozások, hanem tisztán a tudás és a sebesség alapján történék. A Magyar Nemzeti Automobil Club elsőrendű feladatai közé sorolná a múlt szép emlékeinek felújítását, így a Tourist Trophy, valamint a klasszikus hegyiversenyek megrendezését.

2. *Közlekedési szakosztály.* A Magyar Nemzeti Automobil Club elsőrendű kötelessége a mindig nehézkes állami adminisztrációval szemben oly szervezetként működni, mely minden kérdésben, mint a legfelsőbb tanácsadó szerepel. A szakosztály tagjai állandó tanulmányutakon vizsgálnák a különböző országok közlekedési problémáit és így mindenhol a legcélszerűbb újításokkal és tervzetekkel térhetnének haza. Ha ez újítások a hazai viszonyokra átültetve hasznosnak ítélnének, úgy az illetékes hatóságokkal egyetértve azonnal megvalósíthatók. A magyarszocialista államban az egyes hatóságok vezetői, miután mindannyian a magyarszocialista eszme harcosai, sokkal könnyebben érintkezhetnek egymással és sokkal könnyebben teszik magukévá a szükséges újításokat. A közlekedési szakosztály munkája lenne tehát:

- a) A városi közlekedés megreformálása.
- b) Az országúti közlekedés megreformálása.
- c) A közlekedési rendőrség átszervezése.
- d) Az országúti SOS szolgálat kiépítése.
- e) Az út jelzés átszervezése.
- f) Az útépitési ügyek.
- g) A vezetői vizsgák megreformálása,
- e) A parkhelyek kérdésének elintézése.

3. *Az ipari és kereskedelmi osztály.* A magyarszocialista állam teljes mértékben átérzi a motorizmus nagy jelentőségét és minden erejével azon lesz, hogy Magyarországon a motorizmus égető problémái megoldást nyerjenek. Ilyen problémák:

- a) A behozatali vámok kérdésének rendezése.
- b) A közúti adó kérdése.

- c) A behozatali kontingens megállapítása.
- d) A behozatali kontingens méltányos elosztása.
- e) Az Automobil Kereskedők Országos Egyesületének új-jászervezése.
 - f) A rend és erkölcs megteremtése a kereskedelemben.
 - g) A sofförkérdés megoldása,
 - h) A garagekérdés megoldása.
 - i) A használt kocsik hivatalos megbecslése és árának megállapítása.
 - j) A províziórendszer megszüntetése.
 - k) A biztosítási ügyek rendezése.
 - l). Egy inaovar automobil megteremtése.

Mind e kérdések égetően szükséges megoldása nem kés-
het. A magyarszocialista államnak haladéktalanul mind e kér-
déseket a változott viszonyok, a modern kor követelményei-
nek megfelelően, a szociális kérdések latbavételével meg kell
oldania.

4. *Utazási és propaganda szakosztály.* Ide tartozik a car-
net, triptique, nemzetközi gépjármű és vezetői igazolványok
ügyei, a bel- és külföldi propaganda, térképek, útállapot jelző
térképek, itinererek (útitervek), többnyelvű propaganda bro-
sűrák, egy Magyarországról havonta megjelenő képes propa-
ganda folyóirat, német, angol, francia és olasz nyelven való
kiadása, egy egészséges modern autó és motorsportlap, vala-
mint egy autó és motor technikai szaklap megalapítása, mely
objektíven tárgyalja az eseményeket és nem arról ír, aki
hirdet, vagy fizet, hanem mindenről egyformán. Ilyen lap csak
a MNAC propaganda szakosztálya által a Motorsportalpból tá-
mogatott lap lehet. Ez nem kommunikékkal, márkadicsére-
tekkel és személyi hírekkel lesz tele, hanem olvashatunk ben-
ne komoly találmányokról, tárgyilagosan megírt kritikákat, stb.
Ezt már régóta nélkülözi a magyar motorizmus.

A Magyar Nemzeti Automobil Club tehát nagy országos
intézménnyé építendő ki, ahol nemcsak a sport lenne a dédel-
getett kedvenc, hanem a motorizmus körébe vágó összes ügyek.
A MNAC venné át az egész motorizmus irányítását és mint
legfelsőbb fórum tanácsadóként szerepelne minden szakkér-
tésben. Állandó bizottságai, melyek kiváló szakemberekből
volnának összeállítva, és amelyek nagyobb mozgási lehetősé-
ggel bírnának, mint a szabályokhoz kötött hivatalok, állandó
megfigyelés alatt tartanak úgy a bel- mint a külföldi motoros
élet minden megmoccanását, minden újítását és így állandóan
a legmodernebb és legcélszerűbb újítások és elintézési módok
volnának meghonosíthatók úgy az iparban, mint a kereskede-
lemben, mint a közlekedésben egyaránt.

Miből teremtheti elő a magyarszocialista állam a sporthoz szükséges anyagiakat?

A sporthoz feltétlenül pénz kell. Ezt a pénzt elő kell teremteni. A sportok fő anyagi forrása eddig a „Lex Gerenday”, vagyis a totalizátor forgalom egy bizonyos hányada. Sajnos ez a pénz ma nem teljes egészében fordítódik sportcélokra, mert nemcsak a levante intézmény, hanem igen sok felesleges adminisztrációs költség is ezt az alapot terheli. A magyarszocialista államban a sportra szánt pénzek teljes egészükben sportcélokra fordítandók. A második nagy bevételi forrás, mely teljes egészében sportcélokat fog szolgálni a már említett „Sportfilmek” bevétele. Ezen az alapon, szerény becslésem szerint, legalább félmillió pengő jut a sportlapnak. Ugyancsak a sportalap pénztárát gazdagítja a sporteszközök megadóztatásából eredő, szintén körülbelül 40—50.000 pengőre tehető évenkénti bevétel. A sportlapot gazdagítja még minden olyan intézmény, mely pénzt hozhat, ha jól van vezetve. Miután a magyarszocialista államban csak rendszeres és helyes gazdálkodást lehet üzni, feltétlenül jövedelemmel zárul a Nemzeti Sportuszoda, a Nemzeti Stadion, a Nemzeti Fedett Sportcsarnok, a Nemzeti Fedett Műjégpálya, stb. Ugyancsak a sportalap jövedelmét képezik teljes egészükben a válogatott mérkőzések, az országok közötti viadatok és egyéb hatalmas sportesemények tiszta jövedelmei. A magyarszocialista államban a sportesemények után járó vigalmi és egyéb adók alól csupán a magánvállalkozásokat nem mentik fel. Így adó alá esnek a profifutball és a profi birkózó- és boxversenyek bevételei, de mentesül minden sportegyesületi amatőr vállalkozás, valamint a sportszövetségek által rendezett egyéb vállalkozások is. A sportalap természetesen két részre oszlik: a szigorúan vett embersportokra és a motorosportokra. Mindkét alap teljesen elkülönítve kezelendő és egyik jövedelme nem használható fel a másik kiadásaira. Ha az eleinte természetes óriási beruházások miatt a sportlapok nem bizonyulnak elegendőnek, úgy a magyarszocialista állam megfelelő támogatásról gondoskodik.”

A sportsajtó

A jelenlegi magyar sportsajtó nem áll a helyzet magaslatán. A baj az, hogy hosszú évek óta nincs egészséges verseny és így az egyikében lévő napi sportlapok nem igen igyekeznek egymást túllícitálni. Mindkét újság száz százalékban magán viseli a labdarúgás bélyegét. E lapoknak *semminemű*

nemzetnevelő hatásuk nincs. Nyolc oldalas tartalmukból hat oldal labdarúgás, a többi kettő hirdetésből és a többi 40 sport híreiből áll petittel szedve. A döntő fontosságú hírek és cikkek akörül forognak, hogy mit ebédelt Sárosi és fáj-e a foga Cseh Matyinak, mit mondott Langfelder, a Brüll, a Fodor és a többi zsidó futballvezér a félidőben és a mérkőzés után. Komoly sportszakelemek, érdekes külföldi hírek e lapokból hiányoznak. Ha komolyan végigtekintünk a mai sportsajtó tevékenységén, akkor leszögezhetjük, hogy sportszempontról mindannyian destruktív, romboló munkát végeznek, mert azokkal a sportokkal, melyek nem kimondottan üzleti alapokra vannak fektetve, nem is igen foglalkoznak. Ezáltal a közönség fokozatosan elidegenül az egyes sportoktól, a versenyeknek nincs közönségük és ma csaknem az egész sportsajtó a zsidó futballvezérek malmára hajtja a vizet.

A magyarsocialista állam olyan sportsajtót teremt, mely minden sportról egyformán ír és mely csak az időszerű sportokat részesíti előnyben. Olyan sajtót, amely a sportra nevel, nem pedig olyat, amely leszoktat róla, hogy sportújságot olvassunk.

A falu sportja

Mint az előbbi fejezetekben már említettük, a magyarsocialista államban a falu népe is sportolni fog. Bár a napszámos, földműves éppen eleget van a napon és éppen elég kemény munkát végez, vásár- és ünnepnapon jól esik neki a sport. Itt is az a helyzet, hogy nem nehéz testi munkát kívánó sportokról lehet szó, hanem inkább sportszerű játékokról, amelyek örömet szereznek és elvonják a falu népét a kocsmától. Természetesen a falu ifjúsága megpróbálkozik komolyabb sportokkal is. A magyarsocialista állam azon lesz, hogy a népesebb falvakban is *uszodák és sporttelepek* felállításával, valamint sportoktatók időnkénti leküldésével, akik az ifjúságot a sportok titkaiba beavassák, megteremtse a sport lehetőségeit.

A versenyek díjazása

Magyarországon a sportok díjazásánál egészen különös gyakorlat jött létre. Nem aszerint díjaznak, hogy mi az eredménynek abszolút értéke, hanem aszerint, hogy előkelő-e a sport. Így a legkisebb tenniszversenyen, legyen az Kutwabagason, vagy Budapesten, még a helyezetteknek is jut ezüst tiszteletdíj, míg ugyanakkor a 48 másodperc körüli négyszázmé-

teres futó ezüsttel bevont bronzérmét nyer. Nem veszik tekintetbe, hogy az a kitűnő négyszázas ma Európa legelsői között foglal helyett, holott a tennisező, kontinentális tudást véve alapul, legfeljebb pályát söpörhetne odakünn. Nézetem szerint a sportok díjazásánál két szempont szerint kell eljárni. Legszebben kell díjazni a veszélyes sportokat, ahol a versenyző mindenkor az életével játszik. Ezek a motorsportok, a síugrás, a repülés, a lovassportok, a motorvezetéses kerékpár versenyek, a sílesikló versenyek. Másodsorban azokat a sportokat, ahol nagy fizikai munka és edzés szükséges ahhoz, hogy valaki időeredményeket érjen el. Ezek az atlétika, az úszás, az evezés, a gyorskorcsolyázás. Itt azonnal látjuk, hogy ki tud és ki klasszis nemzetközi' szempontból is. Ugyanígy azok a sportok, ahol a győzelem kérdése hatalmas fizikai- és idegmunka után, órákon keresztül tartó küzdelmekben jut érvényre. Ilyenek a vívás, birkózás, boxolás. A többi sportoknál legfeljebb nagy nemzetközi versenyeken adhatunk *szép* díjakat, mikor a versenyző megmutatja, hogy produkált valamit. A leghetlenebb állapotnak tartom, hogy világraszóló komoly atlétikai eredmények elérésénél, magyar bajnokságok díjazásánál aranyozott ezüst érmekkel díjaznak. Ha a díj aranyérem, legyen arany, ha a díj ezüstszínű, legyen ezüst. Megesik, hogy egy Magyarországon tizedrangú szerepet játszó egyén, holmi automobil túrautakon nyert helyezésekért, vagy holmi öt kilométeres sebességgel haladó vitorlázásért, vagy labda pötyögtetésért félméteres ezüst serlegekkel rakhatja teli szobájának oldalfalait. Ugyanekkor hét méteren felüli távolugrók, világrekordokat döngető úszók a ládafiából húzogatják elő ezüstözött bronzérmeik légióit. A magyarszocialista állam megtalálja a módját, hogy a sportok díjazását reális alapokra fektesse. A sportokat nem aszerint kell díjazni, hogy mibe kerül a sport üzése, hanem hogy mit ér az az eredmény, amit az a versenyző produkált.

Központi vezetési és hozzáértőket a sportszövetségek élére

Már szólottunk arról a Magyarországon dívó lehetetlen állapotról, hogy sportszövetségeink élén nem sportemberek, hanem hivataluknál, állásuknál, közéleti mivoltuknál fogva tekintélyes idősebb vagy pénzbelileg jólszituált urak állanak, akik az illető sporthoz vajmi keveset értenek. Természetesen akadnak kivételek is, de ezek a kivételek elenyészőek. Legégbekiáltóbb példája ennek a Magyar Sí Szövetség esete, melynek elnöke még azt sem mondhatja el magáról, hogy valaha is felcsatolt volna egy sít. Ilyen esetben az elnöknek sem

rálátása, sem invencióképessége nincs és sokszor a legjobb gondolatokon átsiklik, viszont közepes, vagy egészen gyenge dolgok legteltesebb elismerését váltják ki. Legtöbb esetben az ilyen elnökök azonban csak bábjai a többi intézőknek és csak arra valók, hogy itt-ott egyes dolgokat, előnyöket kijárjanak. Igazgatósági tagok, de tantieme nélkül. Így, nem is egyszer, megesik az is, hogy ezek az urak, amikor külföldön nemzetközi kongresszusokon hazájukat képviselik, egy mukkot sem tudnak az ügyszóhoz szólni és kénytelenek átadni a szót, esetleg fiatalabb, de hozzáértő kísérőnek, aki viszont miután se nem vezérigazgató, se nem tábornok, dolgozik az ismeretlenség homályában. Ha azonban a szövetség eredményeket ér el, akkor az elnökök kapják a kormányfőtanácsosi méltóságot, meg a magas kitüntetések, a többi pedig megelégedhet egy „barátságos, leereszkedő” kézsorítással. Ebből a játékból elég volt. Mi tiszteljük a tekintélyeket, de csak a tudáson alapuló tekintélyt. Tiszteljük a vezérigazgatót, ha jó vezérigazgató, tiszteljük a tábornokot, mint kitűnő katonát, de mint sportembernek tekintélye csak akkor lesz előttünk, ha a sportot felvirágoztatja, nem pedig visszafejleszti.

A magyarszocialista államban a „Right man on the right place” alapon épül fel a sporttársadalom. A sportszövetségek élére idősebb, de kitűnő sportemberek kerülnek, akik egész sportkarrierjük alatt tanújelét adták a szövetség vezetésére való alkalmasságuknak, akik nem konzervatívok és akik tudnak haladni a sporttal. Ma már a sportok kinőttek a gyermekcipőből és a sportszövetségeket csak fizetett alkalmazottakkal lehet kormányozni, a minimumra csökkentve az amatőr intézők számát. Az amatőr intézők, a mai nehéz gazdasági viszonyok között nem végezhetik el százszázalékban a rájuk bízott teendőket. Ma legfeljebb a tanács tagjait lehet hozzáértő amatőrökből összeválogatni.

A sportélet élén olyan hatóságnak kell állania, amelynek vezetői maguk is ízig-vérig sportemberek voltak, akik a sportolók között élnek, és akik maguk is végigcsinálták eiejétől-végéig a sportolás kálváriáját és tudják, hol és mi a baj, és mit kell tenni. A parlamentből és a karosszékből sportot csinálni nem lehet. Egyszer valamikor autólapszerkesztő koromban megírtam, hogy miért értsen a miniszteri tanácsos az automobilizmushoz, amikor nincs alkalmát látni és tapasztalni, amikor az élettapasztalatait reggel fél kilenctől—kilencig szerzi a Főuccán, amikor a lakásából elgyalogol a minisztériumba és délután amikor b. nejevel este hatkor a Dunaparton sétál. A. mondva csinált tanulmányutakon sem tanulhat, mert a gyárlátogatásoknál hivatalos felvonulásokkal várják és több az ünneplés, mint a tapasztalat. Tanulni csak úgy lehet, ha az ember, mint magánember barangol, kérdez itt, kérdez ott,

nyitott szemmel néz, de amit nem az egyetemen tanítanak, hanem ami bennünk kell legyen. Nem vonaton kell tanulmányutakra menni, hanem automobilon, mégpedig úgy, ha az automobilt az ember maga vezeti. Akkor igenis tudok látni, tudok tanulni. De ez csak részletkérdés. Nem akarok német példákat idézni, de kénytelen vagyok leszögezni, hogy azt a Tschammer und Ostent mindenütt látni, az a Hühlein mindenütt ott van, az a gróf Bonacossa ott sízik az olasz olimpiai kerettel, az a Baron Lefort ott lakik a tréningtáborban és így tovább. Ma már elmúlt az az idő, amikor a zöld asztal mellől lehetett sportot csinálni. Amint ma annak a sportembernek sem adják ingyen a babért, aki érte keményen megdolgozik, éppen úgy a sportvezérnek is ott kell lennie népe között, különben nem ér egy fabatkát sem.

Államilag megszervezett sportszergyár

A középiskolai ifjúság, a tanoncifjúság, a főiskolások, valamint a katonaság számára állami felügyelet (Országos Testnevelési Központ) alatt álló sportszergyár létesítése kívánatos. Ez a mai állapotot egyáltalán nem érintené és nem venné ki a kisiparos kezéből a kenyeret. Csupán az óriási többlet szükséglet előteremtésére volna szükséges az új alapítás. Ez a sportszergyár látná el, csaknem előállítási áron, az iskolákat, a sportolni akaró ifjúságot, a falu fiatalságát, a középiskolásokat, a katonai iskolákat, a ludovikát, az egyetemeket és a tanoncokat egészen olcsó, de kitűnő minőségű sporteszközökkel. E sportszergyár jövedelme szintén a testnevelési alapot gazdagítaná. Nagy eredményeket csak akkor érhetünk el, ha nagy tömegeket tudunk megmozgatni. Nagy tömegeket pedig csak úgy tudunk megmozgatni, ha olcsó sporteszközökkel látjuk el őket. Nem mindegy ugyanis, ha tíz pár szöges futócipő 100 pengőbe kerül, avagy csak 60 pengőbe, mert akkor a fennmaradó 40 pengőn újabb hat diák kap futócipőt, tehát ugyanazért a pénzért tizenhat diákot juttatunk futócipőhöz. Természetesen e gyárban csak a tömegsportok eszközeit gyártanák, így futócipőket, futballcipőket, sportnadrágokat, trikotingéket, síket, sícipőket, sítotokat és síkötéseket, verseny- és tréninghajókat, úszóruhákat, diszkoszokat, gerelyeket, ugrómércéket, boxfelszereléseket, különböző labdajáték kellékeket. Féltő gonddal Őrizkedne azonban a magyarszocialista állam, hogy a központi sportszergyár kárt okozhasson a sportkereskedőknek, sőt a velük való együttműködésre nagy súlyt helyezne. A magyarszocialista állam munkaalkalmat akar teremteni, nem pedig elvenni.

Versenyeken a győzőknek díjként ne sablonos, sokszor külföldi gyártmányú élettelen arany- és ezüst kelyheket adjunk, amelyekből, ha valaki többet nyer, igazán nem tudja, mit kezdjen vele.

Adjunk ehelyett **MAGYAR IPARMŰVÉSZETI ALKOTÁSOKAT**, szobrokat, porcellánokat, amelynek révén művészeti formában nemzeti érzésünknek is kifejezést tudunk adni, viszont ezek a tárgyak a bajnok lakásának örök díszéül szolgálnak.

Ne feledjük, hogy a legrégebbi díjak — a görög kelyhek és amforák — iparművészeti kerámiai alkotások voltak.